

## Hồi 47

## Sử Thiên Cảnh Bị Ép Nhập Thiên Long Bang

H

hàn Tú Vỹ nhìn vào mặt Bạch Vân Phi nói :

- Mỗi lần cô nương giúp sư huynh cô đánh thông các huyết đạo thì tôi thấy trong người cô mệt nhọc vô cùng, chẳng biết có phải bị mất công lực không?

Bạch Vân Phi lạnh nhạt nói:

- Việc tôi làm đâu có liên quan gì đến cô nương. Hơn nữa, nếu tôi rủi có chết đi cũng không sao. Việc gì cô nương phải lo.

Phàn Tú Vỹ nói:

- Nếu như cô đã thông kinh mạch thì có thể giúp chàng sống thêm được vài ba ngày nữa không ?

Bạch Vân Phi lòng như muôn ngàn kim nhọn châm chích, buồn bã đáp:

- Nếu không dùng công lực tiếp sức thì chàng không thể sống thêm bao lâu nữa.

Phàn Tú Vỹ nói:

- Cô nương có nhớ lúc này Sử Thiên Cảnh có nói gì không ?

Bạch Vân Phi vì đau khổ trong lòng nên quên mất, ngơ ngác hỏi lại:

- Lúc này Sử Thiên Cảnh nói những gì ?

Phàn Tú Vỹ cau mày nói:

- Sử Thiên Cảnh lúc này bảo cho cô biết là hiện giờ các cao thủ võ lâm đang tụ tập nơi đây để bắt hoả qui. Như vậy hấn cần nhờ vào sức của cô nương để bảo vệ cho hấn chiếm đoạt con Vạn Niên Hỏa Qui trước. Bảo vật chiếm được thì bệnh tình của sư huynh cô chữa không khó khăn gì. Tại sao cô không lo việc ấy mà lại bỏ sức chữa thương ?

Bạch Vân Phi suy nghĩ:

“Bây giờ nếu ta dùng sức chữa thương cho Mã huynh thì công lực hao mòn, làm sao có thể ngăn cản được cao thủ các phái để chiếm con linh qui. Chi bằng ta nghĩ một chút dưỡng sức rồi đi bắt linh qui về cứu cho chàng thì hay hơn.”

Nghĩ như thế, Bạch Vân Phi từ từ đứng dậy, bước lại góc phòng đá ngồi xuống, hai mắt nhắm lại điều dưỡng sức khoẻ.

Thời gian thấm thoát trôi qua, chẳng bao lâu, mặt trời đã gát non tây.

Bỗng có tiếng chân người từ cửa bước vào làm cho Bạch Vân Phi giật mình. Nàng quay mình nhìn lại thì ra đó là Sử Thiên Cảnh, tay bưng một mâm đồ ăn, tiến đến bên bàn đá, để xuống và hỏi Bạch Vân Phi:

- Mã huynh lúc này bệnh tình ra sao ?

Bạch Vân Phi buồn bã đáp:

- Vẫn còn trầm trọng như cũ, không bớt tí nào cả.

Sử Thiên Cảnh không hỏi nữa, đưa tay chỉ vào mâm thức ăn và nói:

- Đã một ngày một đêm quý vị không chịu ăn cơm, vậy mời quý vị dùng cơm này để rõ tấm thịnh tình của tại hạ và tại hạ còn một chút việc cần bàn.

Phàn Tú Vỹ đưa mắt nhìn các thức ăn, lòng nghi có độc được nên nói với Bạch Vân Phi:

- Sử lão đã có lòng tốt đem cơm đến thì chẳng lẽ bỏ thuốc độc vào. Vậy chúng ta hãy ăn rồi còn bàn nhiều chuyện.

Bạch Vân Phi lòng cũng khả nghi, nên lấy đũa nếm thử các món ăn, mỗi thứ một ít, không thấy gì, liền nói:

- Sử lão quả không có dị tâm, vậy chúng ta hãy dùng cơm cho xong.

Thế là ba người cùng nhau ăn một bữa no nê.

Ăn xong bữa cơm thì ngoài trời đã tối om. Mọi người đều dựa lưng dưỡng sức. Riêng Sử Thiên Cảnh đi ra ngoài rừng làm gì chẳng biết.

Chỉ chốc lát, hắn đã vào trong phòng, gọi Bạch Vân Phi và Phàn Tú Vỹ, nét mặt nghiêm trang nói:

- Đã đến giờ, vậy mời hai vị hãy theo tại hạ xuống Phục Hổ Linh.

Bạch Vân Phi nói:

- Người đã chuẩn bị xong chưa ?

Sử Thiên Cảnh nói:

- Đồ dùng đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ cần hai vị đi là được.

Bạch Vân Phi quay đầu nói với Thanh loan:

- Loan muội hãy ở lại đây canh chừng Vũ huynh, để tỷ đi bắt hoả qui về chữa bệnh nhé.

Thanh loan đã mấy ngày biếng ăn biếng nói, chỉ khóc sụt sùi mà thôi. Bây giờ nghe Bạch Vân Phi nói đi bắt hoả qui chữa bệnh cho Quân Vũ nên nàng sung sướng gật đầu.

Bạch Vân Phi nối gót theo hai người, nhưng đầu óc nghĩ ngợi miên man:

“Không biết cuộc đi này có kết quả hay không. Nếu không bắt được con Vạn Niên Hỏa Qui thì tính mạng Vũ huynh ắt phải chết, không còn phương pháp nào chữa được.”

Nghĩ như vậy, nàng lại hỏi Sử Thiên Cảnh:

- Sử lão có chuẩn bị vũ khí cho tôi không ?

Sử Thiên Cảnh hỏi:

- Không biết cô nương dùng thứ vũ khí nào ?

Bạch Vân Phi vui vẻ nói:

- Nếu có kiếm thì càng tốt, còn không thì đao cũng được.

Sử Thiên Cảnh suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Kiếm thì chỉ có một thanh, nhưng chẳng biết có vừa ý cô nương không ?

Bạch Vân Phi nóng nảy nói:

- Không hề gì ! Miễn có là được.

Sử Thiên Cảnh nói:

- Nếu vậy thì nhị vị hãy theo tôi.

Dứt lời, hắn tung mình nhảy một cái ra ngoài hai trượng.

Bạch Vân Phi thấy vậy cũng phi thân chạy theo. Ba người phi thân đi vun vút, chỉ loáng mắt đã vượt qua hơn năm sáu thung lũng, đến một nơi hiểm trở vô cùng.

Đó là một cái hang rộng chừng một trượng, hai bên vách đá dựng đứng, rêu mọc xanh rì. Người có nội công thâm hậu, chưa chắc đã xuống được

Đến nơi, Sử Thiên Cảnh dừng lại, mỉm cười, đưa tay chỉ xuống hang, nói với Bạch Vân Phi và Phàn Tú Vỹ:

- Hang này là nơi ở của Vạn Niên Hỏa Qui, đáy sâu gần ba trượng, dưới đáy nước chảy xiết. Nhưng miệng hang cũng là nơi trọng yếu như đường xuống hang. Vậy hai người hãy canh chừng nơi này, sợ có kẻ rình mò...

Nói chưa dứt lời thì thoát nghe một tiếng cười sang sảng đưa ra.

Bạch Vân Phi giật mình quay đầu lại thì thấy Xuyên Trung Tứ Xú đang hộ tống Tô Bằng Hải đi thẳng tới. Sau Tô Bằng Hải chừng bảy tám thước là bảy tám người nối gót.

Tô Bằng Hải ung dung đi tới, râu trắng như tuyết, phát phơ trong làn gió.

Sử Thiên Cảnh sững sờ nhìn Tô Bằng Hải một lúc rồi quay đầu lại nói nhỏ với Bạch Vân Phi:

- Lão này là một chương vật đáng sợ nhất trong việc này. Vậy chúng ta hãy ra tay trừ lão trước.

Hắn nói chưa dứt lời thì nghe Tô Bằng Hải cười ha hả, chống cây Long Đầu Trượng xuống đất, uốn mình phóng đến trước mặt Sử Thiên Cảnh, nghiêm mặt nói:

- Sử Thiên Cảnh. Người bảo giết ta à. Vậy nếu người đỡ nổi ba chiêu của cây Long Đầu này thì tất cả người của Thiên Long Bang lập tức đi ngay và ta sẽ dâng lại bảo đồ Vạn Niên Hỏa Qui lại cho người.

Sử Thiên Cảnh đem trước đã bị Tô Bằng Hải đánh một chương, thiếu chút nữa thì chết, bây giờ nghe nói, hắn thấy rợn người, nhưng hắn cũng làm gan rút kiếm cầm tay nói:

- Người đừng ý đông hiếp yếu ! Ta đây đâu có sợ.

Miệng hắn nói nhưng đôi mắt liếc nhìn Bạch Vân Phi như có ý ra lệnh ngầm:

“Nếu muốn bắt hoả qui và cứu sư huynh người thì hãy vào đây chịu ba chiêu của lão này.”

Bạch Vân Phi thấy cử chỉ của hắn thì tức giận vô cùng, nhưng chẳng biết nói sao, đành phải xông vào trước mặt Tô Bằng Hải.

Xuyên Trung Tứ Xú và bảy tám người đi sau, thấy Bạch Vân Phi nhảy vào cũng vội phi thân đến, sắp hàng hai bên Tô Bằng Hải.

Bạch Vân Phi đưa mắt quan sát trận thế một lúc rồi nhìn thẳng vào mặt Tô Bằng Hải:

- Nếu tôi chịu nổi ba chiêu thì ông đối với tôi bằng cách nào ?

Tô Bằng Hải nghe nàng nói, ngửa mặt lên trời cười ha hả, hỏi lại:

- Cô nương có liên hệ gì với Sử Thiên Cảnh mà phải chịu khổ thay y ?

Bạch Vân Phi nghe lão hỏi, lòng tức giận vô cùng, song đã hứa với Sử Thiên Cảnh rồi, dầu sao cũng phải chịu nên nói liêu:

- Ta không muốn nói nhiều lời, chỉ cần đem võ công ra tranh thắng phụ mà thôi.

Tô Bằng Hải cười sang sảng nói:

- Tốt. Tốt. Ta sẽ làm vừa lòng cô nương.

Miệng lão nói nhưng lão không chịu ra tay vì lão đã thấy thân pháp của Bạch Vân Phi ảo diệu vô cùng, không thể lường được công lực của nàng đến mức nào.

Tiếng cười của lão vang dội vào các hốc đá, vọng lại nghe rộn người.

Bạch Vân Phi nghe tiếng cười của Tô Bằng Hải, biết lão đã dùng nội công để khùng bố tinh thần, và thừa cơ hạ độc thủ, cho nên nàng vội vận nội công đề phòng.

Đột nhiên, Bạch Vân Phi hét lên một tiếng, phóng tới ba bước, tay trái đánh chiêu Phất Trần Thanh Đàn quét ngang. Tay mặt vận dụng nội lực nào hai ngón tay điểm nơi huyệt Khí Môn của Tô Bằng Hải.

Tô Bằng Hải lách mình sang một bên, đồng thời vung cây Long Đầu Trượng bổ xuống đầu Bạch Vân Phi một thế ác liệt vô cùng. Nếu trúng thì phải nát thây.

Bạch Vân Phi không thềm né tránh, tiến sát vào mình lão, tay mặt đánh ra một chiêu ép cây Long Đầu Trượng của lão lại, đồng thời tay trái xuất ba chiêu khí thế rất mãnh liệt.

Tô Bằng Hải tuy là kẻ thân trải ngàn trận, trên giang hồ gặp không biết bao nhiêu cao thủ nhưng không thấy lối đánh nào khác thường như lối đánh của cô bé này. Cho nên ba chưởng Bạch Vân Phi vừa công ra đã làm cho lão không biết đâu mà tránh. Đầu óc lão đã choáng váng, lão đảo lùi lại đằng sau hai bước.

Sở dĩ hai người vừa giao đấu đã dùng toàn tuyệt học như vậy là do một bên thì nóng lòng tranh đoạt hoả qui để chữa thương cho người tình sắp chết, còn một bên vì bảo vệ thanh danh trước con mắt của các cao thủ võ lâm.

Nhưng Tô Bằng Hải võ học đâu bằng Bạch Vân Phi được. Vì nàng đã học được Quy Nguyên Mật Tập từ khi mới bước chân trên giang hồ.

Tô Bằng Hải sau khi tránh khỏi ba chiêu của Bạch Vân Phi, lòng quá tức giận, nhưng không dám xông vào đánh, cất giọng cười lớn nói:

- Võ công của cô nương quả thật cao siêu. Lão phu không ngờ hôm nay lại gặp được đối thủ, nhưng không biết cô ở vào môn phái nào. Cô có thể cho lão phu biết được không?

Bạch Vân Phi lạnh nhạt đáp :

- Bây giờ khỏi cần thông danh tính là gì, cứ đấu nhau để xem ai thắng bại.

Tô Bằng Hải nghe Bạch Vân Phi nói thế thì nổi giận, hét lớn:

- Con bé này phách lối, dám khi thường ta. Vậy hãy xem đây.

Lão vừa vung cây Long Đầu Trượng lên thì từ trong rừng có một luồng chưởng phong tạt đến đẩy Tô Bằng Hải lui lại, tiếp đó lại có giọng nói phát ra:

- Xin bang chủ bớt nóng. Trận thứ nhất bang chủ đã giao đấu, trận này xin để cho tôi ứng chiến.

Tô Bằng Hải mỉm cười nói:

- Võ học của con bé này quả thật cao siêu. Nếu phân cuộc muốn giao chiến thì hãy cẩn thận nhé.

Bạch Vân Phi tức giận quét đôi mắt lóe hào quang nhìn thẳng vào mặt Cư Nguyên Phát, lạnh lùng nói:

- Lối đánh của các người không có gì lạ. Vậy cả bọn các người hãy xông vào đánh với ta một lượt xem sao.

Cư Nguyên Phát không thèm đáp lời, đưa mắt nhìn Bạch Vân Phi rồi lại nhìn Sử Thiên Cảnh, mỉm cười nói:

- Sử huynh thật điểm phúc nhất trên đời. Hèn chi ẩn cư nơi Phục Hồ Linh này, không thấy mặt trên giang hồ là phải.

Bạch Vân Phi tái mặt vì mấy câu nói đó nên hét lớn:

- Người là kẻ thành danh, tại sao lại mở miệng nói những lời bậy bạ?

Phàn Tú Vỹ thấy Bạch Vân Phi giận dữ thì lòng không an. Bà biết Cư Nguyên Phát dùng lời chọc tức làm cho nàng rối loạn tâm thần rồi thừa cơ hạ thủ. Bà hét lớn:

- Bạch cô nương. Đừng để nó dùng mưu mà thủ thắng đó.

Bạch Vân Phi sực tỉnh, nét mặt từ từ dịu lại, quay đầu mỉm cười, nói với Phàn Tú Vỹ:

- Cám ơn cô nương đã nhắc nhở tôi.

Cư Nguyên Phát muốn dùng lời chọc tức cho Bạch Vân Phi rối trí, chẳng ngờ bị Phàn Tú Vỹ khám phá ra. Nhưng lão vẫn điềm nhiên, quay đầu nhìn sang bà ta, nói với giọng khiêu khích:

- Người thật là thông minh xuất chúng. Nhưng tại sao không bảo vệ bản thân, để cho sư huynh lường gạt tình yêu, làm tấm thân khổ cực đến nỗi bạc đầu.

Mấy câu nói của Cư Nguyên Phát làm cho Phàn Tú Vỹ lòng đau xót vô cùng nhưng không biết nói làm sao. Còn Sử Thiên Cảnh mặt mày biến sắc khi trông thấy nét mặt của Phàn Tú Vỹ biến đổi. Hắn thầm nghĩ:

- Câu chuyện đã qua, không biết lão này dụng ý làm gì moi móc đến. Nếu nàng tức giận mà ra tay đánh với ta để báo thù thì thật là bất tiện.

Trong lúc hai người đang phân vân thì Cư Nguyên Phát vận nội lực vào hai tay tổng một chưởng vào người Bạch Vân Phi.

Bạch Vân Phi đang lúc tức giận, lại bị Cư Nguyên Phát đánh bất ngờ làm cho nàng nổi giận, tung mình nhảy lên tránh khỏi làn chưởng phong đó, rồi vung tay đánh một chưởng, ép Cư Nguyên Phát lùi lại ba bước.

Cư Nguyên Phát khi phát chưởng ra, tưởng Bạch Vân Phi không thể nào thoát được. Nào ngờ nàng đã tránh được, lại còn có thể phản công khiến lão kkinh ngạc vô cùng.

Lão còn đang ngơ ngác thì Bạch Vân Phi đã phóng mình đánh tới một chiêu làm lão phải nghiêng mình sang bên trái mới tránh khỏi được. Bạch Vân Phi quyết không bỏ lỡ cơ hội, vung tay mặt tiếp luôn một lúc ba chiêu vào vai lão.

Cư Nguyên Phát chưa đứng vững được, lại bị liên tiếp một lúc ba chiêu làm lão bối rối vô cùng. Nhưng lão là tay giang hồ lão luyện, đâu vì thế mà chịu bó tay. Lão vội cong mình lộn ngược qua bên phải, thuận tay đánh lại một chiêu tuyệt học vào hông Bạch Vân Phi.

Bạch Vân Phi đang lúc dùng hết nội lực đánh ra nên không thể tránh được, bị thế chưởng đó đánh văng ra sau năm bước.

Cư Nguyên Phát quả là con người gan dạ. Nếu lão không liều mạng đánh ra chiêu đó thì ắt tánh mạng của lão khó bảo toàn rồi.

Sử Thiên Cảnh thấy trời đã khuya, lúc này hoả qui đã ra khỏi hang, nếu không kịp thời bắt nó, thì sẽ không bao giờ bắt được vì nó là một linh vật, khi đã biết được có người theo dõi ắt không ra khỏi hang nữa. Tuy lo lắng như thế nhưng ông không dám hỏi Bạch Vân Phi.

Trong lúc ông đang suy nghĩ thì bỗng từ trong rừng xuất hiện một bóng người, phi tới đứng trước mặt Cư Nguyên Phát.

Bạch Vân Phi đưa mắt nhìn thì thấy người này là một ông lão chừng sáu mươi tuổi, râu bạc phơ dài đến ngực, thần thái thanh thoi. Vừa trông qua nàng đã biết ngay người là Ngư Ẩn Tiêu Công Nghĩa.

Nàng chưa kịp mở lời, thì Tiêu Công Nghĩa đã bước đến, chấp tay thi lễ hỏi:

- Cô nương có nhận ra lão phu là người đánh cá ở Phan Dương Hồ không?

Bạch Vân Phi mỉm cười nói:

- Lão tiên bối vẫn mạnh khỏe luôn chứ? Không ngờ trong giờ phút này tôi lại gặp được tiền bối.

Tiêu Công Nghĩa cười nói:

- Cô nương quá nhún nhường, tôi không dám nhận ba chữ lão tiên bối. Và lúc này lão phu được trông thấy lối đánh của cô nương quả thật là chưa từng thấy bao giờ.

Bạch Vân Phi nghe Tiêu Công Nghĩa quá khen mình nên khiêm nhượng nói:

- Lão tiên bối khen quá lời ! Tôi đâu có được như thế.

Sử Thiên Cảnh thấy Bạch Vân Phi nói chuyện với lão già kia rất thân mật, không để ý đến việc đánh nhau để lấy Vạn Niên Hỏa Qui nên nổi giận, đến bên nàng nói với giọng hằn học:

- Cô nương quên rồi sao? Nội trong năm ngày nếu không bắt được hoả qui thì tại hạ tin chắc là không bao giờ bắt được cả.

Bạch Vân Phi quay đầu lại nói:

- Được rồi. Lão khỏi lo.

Sử Thiên Cảnh thấy nàng không có ý sốt sắng nên bực bội nói:

- Cô nương đã hứa với tôi nội trong mười ngày hoàn toàn nghe theo lời tôi, sao bây giờ cô không làm?

Bạch Vân Phi không thể nào làm sai lời hứa được nên quay đầu nói với Tiêu Công Nghĩa:

- Xin tiền bối tha lỗi cho. Hiện giờ tôi không thể nào tiếp kiến tiền bối được. Khi nào tôi đánh đuổi bọn người trong Thiên Long Bang đi rồi thì tôi xin bái kiến.

Tiêu Công Nghĩa nghe nói thì sửng sốt, đôi mắt chăm chăm nhìn nàng.

Thình lình Tô Bằng Hải cười lên ha hả, dùng Long Đầu Trượng cắm xuống đất, tung mình bay thẳng về phía Sử Thiên Cảnh, vung trượng đánh xuống.

Sử Thiên Cảnh thấy thế đánh của Tô Bằng Hải quá độc, vội tuốt kiếm ra dùng thế Bạch Vân Xuất Đạo đưa ra đỡ Long Đầu Trượng, đồng thời lui về ba bước.

Tô Bằng Hải vẫn không chịu bỏ lỡ cơ hội, vung cây Long Đầu Trượng nhảy theo đánh tiếp một lúc ba chiêu vào tay cầm kiếm của Sử Thiên Cảnh.

Hai vũ khí chạm nhau phát ra một tiếng “keng”. Sử Thiên Cảnh cảm thấy cánh tay tê buốt, không thể nào cử động được nữa, đành phải thả kiếm ra.

Tô Bằng Hải thừa thế đưa tay chụp lấy tay trái của Sử Thiên Cảnh, nắm ngang Mạch Môn, làm cho lão không thể nào chống cự được nữa, đành phải đứng yên.

Bạch Vân Phi thấy Tô Bằng Hải thị uy như vậy thì nội giận tung mình nhảy tới, vung tay đánh Tô Bằng Hải để cứu Sử Thiên Cảnh.

Tô Bằng Hải sau khi nắm được Sử Thiên Cảnh đã có ý đề phòng Bạch Vân Phi ra tay giải cứu. Cho nên thấy chưởng phong bủa tới thì lão liền vận sức vào cánh tay, bấm mạnh huyết Mạch Môn của Sử Thiên Cảnh rồi né sang một bên, lùi ra sau mấy trượng.

Bạch Vân Phi thấy vậy liền vung tay trái một cái, tức thì một đám chỉ trắng bay ra tua tủa phủ vào người Tô Bằng Hải.

Tô Bằng Hải vội nhảy phóc lên không để tránh luồng ám khí nhưng không còn kịp nữa, vạt áo của lão bị rách tẹt ra.

Bạch Vân Phi thấy Sử Thiên Cảnh bị đối phương nắm giữ Mạch Môn, mặt mày tái mét nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn nàng như cầu cứu. Nàng liền vận dụng toàn lực vào hai tay vung tới, một loạt chỉ vàng lại tung ra lần nữa.

Tô Bằng Hải thấy vậy thì biết là không thể nào tránh được nên vận dụng nội lực vào cánh tay, đẩy Sử Thiên Cảnh ra trước để hứng lấy ám khí.

Bạch Vân Phi thấy vậy thì thất kinh, hét lên một tiếng, dùng chưởng lực đánh tạt ám khí sang một bên để cứu nguy cho Sử Thiên Cảnh.

Sử Thiên Cảnh tưởng đã bỏ mạng nên rú lên một tiếng rồi nhắm mắt lại chờ chết. Nào ngờ qua giây phút hãi hùng mà lão vẫn thấy không hề hấn gì.

Quá mừng rỡ, Sử Thiên Cảnh từ từ mở mắt ra thì đã nghe Tô Bằng Hải cười ha hả nói:

- Sử huynh muốn bắt con Vạn Niên Hoả Qui đó hay là muốn tánh mạng được toàn vẹn?

Sử Thiên Cảnh chẳng nói gì, ngấm vận nội lực vào hai cánh tay, thừa lúc Tô Bằng Hải sơ ý thì vùng mạnh ra, thoát khỏi bàn tay của Tô Bằng Hải.

Bạch Vân Phi thấy vậy cũng tung ra hai chưởng vào người Tô Bằng Hải để giúp cho Sử Thiên Cảnh thoát nạn.

Ngờ đâu Tô Bằng Hải quá sức lanh lẹ, tay vừa tuột ra đã kịp thời chộp lại, bấu chặt vào Mạch Môn của Sử Thiên Cảnh, tay mặt lão đưa cây Long Đầu Trượng đón lấy chưởng lực của Bạch Vân Phi.

Sử Thiên Cảnh cảm thấy đầu óc choáng váng, mồ hôi toát ra ướt cả quần áo, cánh tay đã bị tê buốt, chịu không nổi nữa, quy xuống đất.

Tô Bằng Hải thấy vậy thì đắc chí cười ha hả, nói với Sử Thiên Cảnh:

- A. Người gian ngoa thật. Hãy tiếp vài chưởng nữa xem sao.

Bạch Vân Phi thấy vẻ mặt đau đớn của Sử Thiên Cảnh, không nỡ chọc giận Tô Bằng Hải nữa. Nàng chỉ đứng ngoài nói với Tô Bằng Hải:

- Một người thành danh như lão mà lại hành động như vậy sao? Nếu muốn tranh thắng phụ thì cứ giao đấu với ta.

Tô Bằng Hải nói:

- Lão phu và cô nương xưa nay đâu có thù oán gì mà phải đánh nhau để sau này gây thêm thù hận.

Sử Thiên Cảnh nổi giận nói với Tô Bằng Hải:

- Đại trượng phu thà chết chứ không bao giờ chịu nhục. Đã không dám giao đấu thì sao lão không rút đi cho rồi.

Trong lúc đó thì Tiêu Công Nghĩa, Cư Nguyên Phát và bọn Xuyên Trung Tứ Xú chia nhau làm bốn mặt, bao vây Phàn Tú Vỹ và ép lùi dần về phía Bạch Vân Phi.

Phàn Tú Vỹ thấy thế vội tuốt kiếm, nhảy đến bên mình Bạch Vân Phi đứng thủ thế.

Bạch Vân Phi thấy tình hình trước mắt cũng vội vận công, chuẩn bị ra tay.

Tô Bằng Hải đưa mắt nhìn thẳng vào Sử Thiên Cảnh, nghiêm nghị nói:

- Sử huynh. Lão phu sáng lập Thiên Long Bang không phải chỉ vì cá nhân mà dụng ý tạo ra một nơi cho các anh hùng hiệp khách không chỗ nương thân. Trong thiên hạ những người thuộc giới võ lâm mà không gia nhập vào môn phái nào thì sẽ bị chín môn phái lớn hợp sức lại tiêu diệt mất, dầu cho họ có võ công cao đến bậc nào...

Sử Thiên Cảnh không để cho Tô Bằng Hải nói hết lời, nhìn thẳng vào mặt lão hỏi lớn:

- Lão nói như thế có phải là muốn ta gia nhập vào Thiên Long Bang?

Tô Bằng Hải mỉm cười nói:

- Thiên Long Bang của lão phu luôn mở rộng cửa để thu nhận các cao nhân trên giang hồ.

Nói xong, lão thả tay Sử Thiên Cảnh ra, nhảy lùi ra sau mấy bước.

Sử Thiên Cảnh nghiêm nghị nói:

- Ta thà chết chứ không bao giờ chịu gia nhập vào Thiên Long Bang.

Sử Thiên Cảnh nói thế nhưng Tô Bằng Hải không tỏ vẻ giận dữ, nói:

- Sử huynh. Nếu Sử huynh chịu gia nhập Thiên Long Bang thì chúng tôi nguyện đem hết tài năng giúp Sử huynh bắt con Vạn Niên Hoả Qui. Hơn nữa, con vật này là một vật trân quý. Nếu các phái nghe được tin kéo đến thì một mình Sử huynh chẳng những không thể bắt được con vật ấy, mà còn có thể mang họa vào thân.

Sử Thiên Cảnh nghe lão tỏ ý như vậy nghe cũng hợp lý hợp tình nhưng chưa biết quyết định ra sao. Lão đưa mắt nhìn Bạch Vân Phi để thăm dò ý kiến. Nhưng vẻ mặt của Bạch Vân Phi lạnh nhạt làm cho Sử Thiên Cảnh bối rối, không biết phải xử sự ra sao.

Giữa lúc đó bỗng nghe một tiếng “ầm” chát tai điếc óc. Sử Thiên Cảnh giật mình quay lại thì thấy hai người đang đứng sững nơi miệng hang. Hai người ấy là Bát Cánh Thần Ôn Đồ Duy Sinh, chưởng môn phái Hoa Sơn, và một người cao lớn, hai tay thông xuống đến gối, hào quang từ khoe mắt phát ra thật là rùng rợn. Người này chính là Đa Cánh Kim Cương Sở Nhất Giang, sư đệ của Đồ Duy Sinh.

Hai người này cất tiếng sang sảng nói:

- Việc gia nhập vào Thiên Long Bang chưa gấp lắm. Vậy bây giờ chúng ta hợp nhau bắt con hoả qui, kéo nó chạy mất.

Tô Bằng Hải mỉm cười, đưa mắt nhìn Sử Thiên Cảnh, nói:

- Tình thế gấp như vậy, nếu Sử huynh gia nhập vào Thiên Long Bang thì chúng tôi nguyện đem hết sức mình giúp huynh được thành công mỹ mãn.

Bạch Vân Phi nói:

- Sống trên giang hồ cô độc là thiệt thòi, cần phải đoàn kết mới đủ sức mạnh chế phục thiên hạ. Ha ha. Sử lão đã hứa với tôi là bắt được con Vạn Niên Hỏa Qui thì chữa thương cho sư huynh tôi. Nhưng bây giờ tình thế đã như vậy thì lão cũng nên nghe theo lời của Bang Chủ Thiên Long Bang là hơn.

Sử Thiên Cảnh mỉm cười nói:

- Việc đó cô nương cứ an lòng. Tôi không bao giờ sai hứa.

Đoạn lão quay lại nói với Tô Bằng Hải:

- Tô huynh là kẻ trượng phu, chắc không bao giờ sai hứa chứ?

Tô Bằng Hải thấy Sử Thiên Cảnh bằng lòng gia nhập môn phái thì mừng rỡ nói:

- Sử huynh cứ yên lòng. Một lời lão phu đã nói thì không bao giờ có thể thay đổi.

Hai anh em Đỗ Duy Sinh từ lúc vào đây thấy Tô Bằng Hải và Sử Thiên Cảnh suýt giết nhau, bây giờ lại trở thành bạn thì họ rất khâm phục Tô Bằng Hải. Đỗ Duy Sinh cất tiếng cười lớn, nói:

- Tô huynh quả thật là một người không mình không ai sánh kịp.

Tô Bằng Hải quay lại Đỗ Duy Sinh:

- Từ khi chúng ta gặp nhau ở Quát Thương Sơn cho đến nay huynh vẫn bình an chứ.

Bát Cánh Thần Ôn Đỗ Duy Sinh không thềm đáp. Vẻ mặt lão đầy vẻ tránh móc và khinh khi Tô Bằng Hải.

--- oOo ---